

DEN FORBANDEDE Ø

Af samme forfatter

Bodil Johanne Jørgensen

Intuition – Ledelse med hoved og hjerte

TURBINE forlaget 2007

*Niels Peters sidste rejse –
og andre grumme fortællinger fra lykkeland*

Trykværket 2013

Verden skal opleves – som berejst

Trykværket 2015

BODIL JOHANNE JØRGENSEN

Den forbandede ø

ERINDRINGSROMAN

Forfatterskabet.dk

Den forbandede ø
Af Bodil Johanne Jørgensen

© Forlaget Forfatterskabet.dk 2019
Trykt hos Toptryk Grafisk, november 2019
1. udgave, 1. oplag 2019
ISBN: 978-87-93755-95-6

Omslag og grafisk tilrettelægning: Mons René Andersen
Foto til omslag: Bodil Johanne Jørgensen
Redaktør: Morten Ellemose

Forlaget Forfatterskabet.dk

Alle rettigheder forbeholdes. Mekanisk, elektronisk, fotografisk og anden gengivelse eller kopiering fra denne bog eller dele deraf er kun tilladt efter forudgående skriftlig aftale med forlaget. Undtaget herfra er korte uddrag til brug i anmeldelser samt kopiering på institutioner eller virksomheder, der har indgået aftale med Copydan Tekst & Node, og kun inden for de rammer, der er nævnt i aftalen.

Udgivelsen er støttet af VELUX FONDEN.
VELUX FONDENs støtte er ydet under fondens fundatsbestemmelse, der giver mulighed for at støtte aktive ældre. Kvalitative og redaktionelle vurderinger i forbindelse med udgivelsen er varetaget af forlaget og forfatteren.

www.forfatterskabet.dk

*Tak til Velux Fonden for støtte
til udgivelse af bogen.*

1

Jeg kører over den én kilometer lange dæmning til øen og mærker et sug i maven. Hvordan vil jeg reagere, når jeg står i det gamle forsamlingshus? Hvem vil jeg mon møde?

Det er august måned 2017 og dansk sommer med regn. Jeg er på vej til Alrø, fordi Lone, en af mine gamle veninder, som oprindeligt er fra øen, fejrer sin halvfjerdsårs fødselsdag, og jeg er inviteret med til festen. Lone er ældre end jeg, og det er kun få erindringer, jeg har om hende og familien fra barndommen. Men jeg husker, at jeg gik i klasse med hendes søster.

Jeg glæder mig til festen, men føler mig spændt, for det er længe siden, jeg sidst har været på øen.

Da jeg fik invitationen for nogle måneder siden, tænkte jeg over, om jeg nu også havde lyst til at vende tilbage til den gamle energi på øen. Det nemmeste var at sige nej tak til fødselsdagen. Men så ville jeg bare stikke halen mellem benene.

Forsamlingshuset ligner sig selv. Bygningen ser lidt mindre ud, end jeg husker den. Men der er stort set ikke sket forandringer, når man ser huset udefra. Kun en hjertestarter på væggen fortæller om nye tider. Det er det samme gamle, røde murstenshus med hvide vinduer og rødt tegltag, der ligger lidt fra asfaltvejen nogle få meter fra den lille, hvidkalkede middelalderkirke og lige ved siden af den tidligere skole, også bygget

i røde mursten. Skolen er for længst lukket og anvendes i dag som privatbolig for en familie, der har brug for meget plads.

Den store parkeringsplads foran bygningerne og den asfalterede skolegård er der stadigvæk. Selv et sveskeblomme-træ for enden af gavlen på forsamlingshuset står der som for mange år siden.

Her er pænt og velholdt. Intet synligt forfald.

Det regner nådesløst. De mørke skyer hænger lavt på himlen, og der ligger store vandpytter på parkeringspladsen. Jeg skynder mig ud af bilen for at gå ind i tørvejr.

Sammenkomsten er et sammenskudsgilde, hvor vi er blevet bedt om hver især at komme med en frokostret. Jeg har en glasskål med sommersalat med.

Festen holdes i den store gymnastiksal.

Jeg tager i dørhåndtaget og genkender den dybe, knirkende lyd, da døren åbnes. Garderobefaciliteterne og toiletterne, to til kvinder og to til mænd, vækker samme genkendelse. De hvide toiletter har endnu de sorte toiletsæder, og låsen med skiltet ”optaget eller ledig” er lige så intakt.

Jeg går ind i det første lokale, som engang kaldtes for ”den lille festsal”. Her står værtinden i en smuk, mørkeblå, kort kjole med små, hvide prikker og matchende blå, højhælede sko og tager smilende imod sine gæster.

”Du kan sætte maden på bordet her ved siden af, og har du brug for bestik, kan du finde det i køkkenet. Du er jo kendt i køkkenet, så det behøver jeg ikke fortælle dig mere om,” smiler Lone bredt.

Hun fejrer rund fødselsdag og ser med den sporty fitness-trænede krop og det kortklippede hår tyve år yngre ud, end hun er. Her i gymnastiksalen og festlokalet ser der til gengæld ud, som det gjorde i 1950’erne. De gamle træplankegulve knirker let, når man træder på dem. Lyden genkender

jeg. De gamle, lysebrune træribber, som vi brugte til gymnastik, hænger stadigvæk på væggen. Jeg får lyst til at prøve at hænge i dem, bare for at se om der kommer nogle indre billeder frem fra skoletiden.

Jeg husker min barndoms gymnastiktimer med den brune, slidte plint stående midt på gulvet, som vi skulle springe hen over. Gad vide, om den endnu gemmer sig nedenunder scenen, som også er bevaret. De mørkerøde velourgardiner hænger der endnu, som tæppe foran scenen. Det føles, som om tiden står stille.

Efterhånden er vi samlet omkring fyrre kvinder.

Jeg går rundt og hilser på de øvrige gæster og præsenterer mig. Alle dem med Alrø-relationer genkender mig, fordi jeg er opvokset på øen. Men jeg har glemt navnene på nogle af de få, jeg husker ansigterne på.

Jeg præsenterer mig for min venindes søster. Hun taler klingende østjysk:

”Ja, vi kender jo hinanden. Vi gik i skole sammen, næsten i samme klasse. Du behøver ikke sige, hvem du er.”

Det er længe siden, jeg har hørt den gamle dialekt så tydeligt som hos hende. Hun har ikke ændret sit sprog.

”*Din* mor passede *min* mor i hendes sidste tid,” siger en gråhåret, kortklippet kvinde, som er klædt i en stærkt pinkfarvet, knælang kjole og sorte, højhælede sko.

Hun smiler og griner. Jeg bliver nysgerrig og vil gerne vide mere, men hun er allerede videre. Jeg kender hende ikke. En tredje siger med alt for høj stemme: ”Dig husker jeg, for du var ikke særlig god til at spille håndbold.”

”Det regner for meget i dag, ellers skulle vi have begyndt festen ovre i kirken. Kirken er en af landets mindste og fra middelalderen,” siger Lone, da hun byder velkommen.

Jeg fornemmer en forventningsfuld stemning hos gæster-

ne, men tænker, at det er fint, at vi ikke skal over i middelalderkirken. Jeg mærker, at de andre gæster synes, at det er noget særligt at være inviteret til fødselsdag på øen, hvor der er en speciel ø-stemning.

På et tidspunkt går jeg ud i køkkenet for at hente en gaffel. Vi dækker selv bordene og pynter op til festen. Akkurat som man gjorde til min barndoms fastelavns-, høst- og juletræsfester i forsamlingshuset.

Her er blevet holdt mange fester, fødselsdage, begravelser og bryllupper. Vi hjælper hinanden og finder lilla bordpapir og blå servietter med sommerblomster på. Vi finder tallerkener og bestik frem og sætter vaser til markblomsterne i forskellige farver på bordene.

Det var her, jeg var til den årlige juletræsfest for børn, fra jeg var tre år gammel, til jeg var tretten. Det var her i køkkenet i hudslidstimerne, at jeg lavede mad om kap med mig selv, fordi jeg havde en idé om, at det skulle laves hurtigt. Jeg blev altid først færdig. Det var her, jeg var til gravøl efter min farmors begravelse.

Det var her, jeg fik traumatiske oplevelser i gymnastiktimerne, fordi jeg hadede gymnastik og frøs, fordi min kropstemperatur altid har været seksogtredive grader. Det var her i forsamlingshuset, min søsters romantiske bryllupsfest blev holdt. Det var også her, jeg gik til dans, og her i den store gymnastiksal, jeg mødte mit barns far til en høstfest.

Det tog mig mange år at slippe fri af ”den forbandede ø.” Jeg oplevede fødselsdagsfesten som en test. Og jeg bestod testen. For jeg lod mig ikke længere påvirke følelsesmæssigt. Men tankerne vandrede livligt frem og tilbage.

I forsamlingshusets køkken, der stadigvæk er i mahognifinér, leder jeg efter en gaffel til salaten. Inde i det lille spisekammer ved siden af køkkenet er der som ”i gamle dage” ekstra porcelæn og bestik, som jeg husker det. Døren til rummet er taget af. Sikker af praktiske hensyn. Jeg kigger derind og ser, at stålfade og sovsekander, der står på rad og række på hyl-derne, er de samme som for halvtreds år siden. Tingene står fuldstændig som dengang, hvor jeg gik i skole i bygningen lige ved siden af. Lugten er også den samme. En tæt, klam og fugtig lugt.

Lige præcis der ved den slidte køkkenbordsplade har jeg stået og skrælet kartofler, løg og gulerødder og lavet mad i husflidstimerne.